

גבריאֵל פּרױל

„בױנים“

בין הערבים, בין השמשות, לפנות ערב.
 בן, הכל נכון. כך נתן לתאר
 את המרגש שלי, הערבי כל-כך
 הממוג את כל ה„בױנים“ שְׁמִינִיתִי

אך מעיק המרוח בין המאור
 לבין הערב עצמו
 הבא ושם מחסום
 לנשימה הנקיה
 עם אדות סתו ראשונה.

ערב אין-סופי בנה
 או מבט חטוף
 לעבר זה או אחר של הקיה
 הבא בין מוזמן בין לא

במו בעל בית המרקחת ברוגובה
 (אבא פייבל המשפם ומקול השער)
 אל ילד קטן עומד על מפתן.

